

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/393/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112234273
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5112234273.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14C/290/2012-87 zo dňa 26. februára 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 14C/290/2012-87 zo dňa 26. 02. 2015 návrh zamietol. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení konštatoval, že navrhovateľ sa návrhom zo dňa 21. 09. 2012 domáhal voči odporcovi zaplataenia majetkovej škody vo výške 5.172,79 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 1.034,56 eur, ktoré mu mali byť spôsobené nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Žilina ako súdu exekučného. Súd z exekučného spisu 20Er/2996/2010 zistil, že návrhom doručeným súdu dňa 16. 07. 2010 požiadal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému F. O.. Listom zo dňa 13. 08. 2010 exekučný súd vyzval Stály rozhodcovský súd na predloženie doručeníek preukazujúcich doručenie rozhodnutia povinnému. Uznesením zo dňa 08. 04. 2011, právoplatným dňa 03. 05. 2011, súd návrh na vydanie poverenia zamietol a uznesením zo dňa 18. 07. 2012 súd exekúciu následne zastavil.

Súd na danú vec aplikoval ust. § 3 ods. 1 písm. a/, d/, ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2012 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), § 41 ods. 1, 2, § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. 05. 2011 (ďalej len "Exekučný poriadok"). Súd navrhovateľom uplatnený nárok právne posúdil ako nárok vyplývajúci zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 písm. d/, v spojení s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom navrhovateľ si uplatnil jednak nárok na náhradu skutočnej škody podľa § 17 ods. 1 cit. zákona a jednak nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 ods. 2 cit. zákona. Navrhovateľ nárok odvodzoval od skutočnosti, že súd odmietol vydať poverenie na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je rozsudok rozhodcovského súdu. Pokiaľ ide o ustanovenia o

nerozhodnutí v primeranej lehote, súd konštatoval, že tieto v podstate s predmetom veci nesúvisia a nemajú priamy vzťah k uplatnenému nároku.

Súd sa v ďalšom odôvodnení stotožnil s názorom vysloveným odporcom, že ak mala následok, od ktorého si navrhovateľ odvodzuje nároky, vyvolať nesprávna aplikácia právnych predpisov, ktorej následkom bolo nesprávne rozhodnutie, nemôže sa jednať o nesprávny úradný postup, ale mohlo by sa jednať nanajvýš o nezákonné rozhodnutie. Podmienky pre uplatnenie nárokov z nesprávneho úradného rozhodnutia sú však odlišné od nárokov z nesprávneho úradného postupu. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť len vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. možno pritom právo podľa odseku 1 priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Navrhovateľ však nepodal proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia odvolanie, teda nemožno tvrdiť, že by sa jednalo o nezákonné rozhodnutie, prípadne že by sa jednalo o rozhodnutie vydané nesprávnou aplikáciou práva. Navrhovateľ svoje právo podať odvolanie proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia nevyužil a právoplatné uznesenie nebolo zrušené rozhodnutím dovolacieho súdu, prípadne Ústavného súdu SR alebo iného oprávneného orgánu.

Navrhovateľ tiež podľa názoru okresného súdu nepreukázal, že by súd rozhodol nad rámec svojich právomocí, pretože rozhodnúť o vydaní či nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie jednoznačne patrí do právomoci súdu.

V súvislosti s namietaným nedodržaním lehoty pre vydanie poverenia súd s poukazom na ust. § 2, § 7 O. s. p. uviedol, že všeobecný súd nie je oprávnený preskúmať konanie súdu. Len ak sú prieťahy konštatované oprávneným subjektom (§ 55, § 56, § 64 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z., § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení pred a po 31. 12. 2012, § 116 zákona č. 385/2000 Z. z., § 49 zákona č. 38/1993 Z. z.) môže všeobecný súd rozhodnúť za splnenia zákonom stanovených podmienok o náhrade škody. Navrhovateľ pritom konštatuje len dĺžku konania, avšak vôbec neakcentuje na povinnosti súdu, ktorý mal vydať poverenie na vykonanie exekúcie na základe rozsudku rozhodcovského súdu, a ktorý musel preveriť, či takéto rozhodnutie je vykonateľné, či je vydané v rámci právomoci rozhodcovského súdu a pod.

V súvislosti s namietaným nesprávnym postupom okresný súd ďalej uviedol, že v exekučnom konaní je súd zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (rozsudok NS SR zo dňa 26.9.20011, sp. zn. 3MCdo 11/2010). Uvedené ustanovenie v sebe zahŕňa prieskumný inštitút a umožňuje exekučnému súdu posudzovať rozhodcovský rozsudok tak, ako keby právoplatný nebol a tiež umožňuje exekučnému súdu zastaviť exekučné konanie ohľadom nároku priznaného rozhodcovským rozsudkom, ak tento vykazuje niektorú z väd uvedenú v citovanom ustanovení. Exekučný súd v rámci predmetného exekučného konania takto postupoval v súlade so zákonom. Oprávnenosť takéhoto skúmania exekučného súdu vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, podľa ktorého smernicu 93/13 treba vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez návrhu posúdiť neprímeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o neprímeranú doložku, prináleží tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný (bod 59). Rovnako v zmysle ustanovení smernice rady 93/13/EHS je každá zložka súdneho procesu povinná skúmať a preverovať, aby nemorálne podmienky spotrebiteľa nezaväzovali v záujme vyššej kvality života.

V prípade rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ide o súdne rozhodnutie, ktoré musí vychádzať z objektívneho zistenia a posúdenia. Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je buď vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo zamietnutie žiadosti. Zo zákona nevyplýva, že súd musí žiadosti navrhovateľa vyhovieť. Pokiaľ teda exekučný súd zhromažďoval dôkazy pre rozhodnutie, tieto hodnotil, právne ich posudzoval, išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia, preto takúto činnosť nie je možné považovať za úradný postup, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny a nemožno ho hodnotiť ani ako nesústredený, neefektívny.

Nakoľko súd nezistil existenciu relevantných nárokov pre uplatnenie náhrady škody, či už z nezákonného rozhodnutia súdu alebo nesprávneho úradného postupu, súd návrh v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a odporcoví, ktorému ako úspešnému účastníkovi konania vzniklo právo na náhradu trov konania, náhradu trov nepriznal, keďže odporca si náhradu trov neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolanie. V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k viacerým vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav; súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti odporcu (správne malo byť uvedené navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu postupujúci podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Riadne a včas však požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, a že navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podáva odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej navrhovateľ vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za jeho neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. navrhovateľ uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Navrhovateľ v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa navrhovateľa, ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať ním tvrdený skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovateľ navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol návrh v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti, v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla.

Ako dôkaz o vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným znaleckým posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku v posudku určenej výške. Ak okresný súd v odôvodnení rozsudku konštatuje, že nepreukázal, že by mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, potom nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom.

K nemajetkovej ujme uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

V závere k návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva na zákonného sudcu a na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V súvislosti s navrhovateľom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Vzhľadom na oznámenie navrhovateľa v návrhu na začatie konania, súd uznesením zo dňa 15. 10. 2012 vyzval navrhovateľa, aby oznámil, či v konaní uplatňuje námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť, resp. voči všetkým sudcom okresného súdu. Navrhovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, na výzvu súdu oznámil, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. nepodal (č. I. 10 spisu). Napriek tomu okresný súd podľa § 16 O. s. p. predložil vec Krajskému súdu v Žiline ako súdu nadriadenému na rozhodnutie, a to na základe oznámenia sudcov okresného súdu, a to aj s poukazom na skutočnosti oznámené navrhovateľom v návrhu na začatie konania. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 5NcC/135/2013-18 zo dňa 07. 03. 2013 sudcu Okresného súdu Žilina JUDr. Vladimíra Kozáčika (ktorému bola vec pridelená v súlade s rozvrhom práce, a teda je vo veci zákonným sudcom) nevyľúčil z prejednávania a rozhodovania danej veci. Uznesenie krajského súdu bolo splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 23. 01. 2015 (č. I. 72 p. v. spisu).

Na zdôraznenie, vzhľadom na opakované námietky navrhovateľa, odvolací súd opätovne uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci ešte nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za spôsobenú škodu a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

K odvolacej námietke navrhovateľa, že neboli splnené podmienky pre konanie podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nariadil pojednávanie na deň 26. 02. 2015, kedy bolo pojednávanie i uskutočnené (ako to vyplýva zo zápisnice o pojednávaní č. I. 81 spisu). Splnomocnený zástupca navrhovateľa prevzal predvolanie na dané pojednávanie dňa 23. 01. 2015 (č. I. 72 p. v. spisu), na pojednávanie sa však ani navrhovateľ ani jeho splnomocnený zástupca nedostavili. Navrhovateľ síce v odvolaní uvádza, že požiadal o zrušenie pojednávania z dôležitých dôvodov, táto skutočnosť však zo spisu nevyplýva. Pred pojednávaním síce navrhovateľ doručil súdu dňa 20. 02. 2015 podanie, týmto však nežiadal o odročenie pojednávania, ani o ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní dňa 26. 02. 2015, ale uvedeným podaním navrhol konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. prerušiť. Nakoľko navrhovateľ nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane, brániacu mu v účasti na pojednávaní (§ 119 O. s. p.) a na pojednávanie sa bez ospravedlnenia nedostavil, boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci v jeho neprítomnosti a neprítomnosti jeho splnomocneného zástupcu. Pokiaľ teda okresný súd vec na pojednávaní dňa 26. 02. 2015 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. Tieto možnosti sa navrhovateľ zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil.

Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka navrhovateľa, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci, nakoľko neúčastňou na pojednávaní si navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať i svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku navrhovateľa, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. Pokiaľ ide o dokazovanie, z obsahu zápisnice z pojednávania vyplýva, že okresný súd vykonal výlučne dokazovanie navrhnuté samotným navrhovateľom, a to oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 20Er/2996/2010 a znaleckým posudkom predloženým navrhovateľom (vedeným na okresnom súde pod SprV/563/2014), ktoré preto slúžili ako dôkaz v konaní.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením odporcu, z obsahu spisu vyplýva, že vyjadrenie odporcu bolo splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 23. 01. 2015, spolu s predvolaním na pojednávanie. Navrhovateľ teda mal dostatok času oboznámiť sa s vyjadrením odporcu a k tomuto prípadne zaujať stanovisko.

Jednou z odvolacích námietok navrhovateľa bola aj skutočnosť, že súd s rozhodnutím vo veci samej rozhodol zároveň o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie, a proti ktorému odvolanie i podáva, majúc zato, že ak bol podaný návrh na prerušenie konania, bolo povinnosťou súdu pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Uvedená námietka navrhovateľa nezodpovedá skutočnosti, nakoľko z napadnutého rozsudku nevyplýva navrhovateľom tvrdená skutočnosť. Z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 26. 02. 2015 síce vyplýva, že súd na pojednávaní rozhodol i o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, avšak súd o tomto návrhu nerozhodol v rámci rozhodnutia vo veci samej, ale samostatným uznesením. I keď uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania nebolo právoplatné, samotná táto skutočnosť nie je podľa názoru odvolacieho súdu prekážkou pre rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutie súdu, či už o prerušení konania alebo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania je procesným rozhodnutím, má procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium občianskeho súdneho konania. Nejde o rozhodnutie vo veci samej, ktoré by do práv a povinností účastníkov konania zasahovalo konečným spôsobom. Aj keď (prípadne) pri vydávaní týchto rozhodnutí dôjde k procesnej nesprávosti, nemožno neviať na zreteľ, že v ďalšom konaní, ktoré potom nasleduje, zostávajú účastníkovi zachované všetky jeho procesné oprávnenia. V danom prípade na základe podaného odvolania navrhovateľom proti rozhodnutiu vo veci samej, ako aj proti uzneseniu, ktorým súd nevyhovel návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, posudzoval dôvodnosť a správnosť týchto rozhodnutí odvolací súd. Uznesenie okresného súdu, ktorým súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol, bolo zároveň potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co/394/2015-192 zo dňa 29. 06. 2015, pričom uznesenie okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 08. 07. 2015, t. j. pred rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej.

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že dokazovanie v danej veci bolo okresným súdom vykonané náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania. Okresný súd umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, a preto jeho postupom nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje aj so závermi okresného súdu vo vzťahu k samotnému meritornému posúdeniu nároku uplatneného navrhovateľom. Prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné a odvolací súd sa so závermi súdu prvého stupňa stotožňuje.

V nadväznosti na odvolacie námietky navrhovateľa vo vzťahu k meritu veci odvolací súd, po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a odvolania navrhovateľa, konštatuje, že odvolacie námietky navrhovateľa sa v prevažnej miere nedotýkajú hmotnoprávnych dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol. Odvolateľ v odvolaní namietal, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, čomu však v odôvodnení prezentované časové úseky nenasvedčujú; súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o jeho návrhu v zákonnej lehote. Okresný súd však návrh navrhovateľa zamietol z dôvodu nepreukázania nesprávneho úradného postupu, vychádzajúc zo žalobného návrhu, v ktorom navrhovateľ kládol dôraz

na nesprávny úradný postup spočívajúci nie v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia oneskorene, ale v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie následkom vykonania úradného postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku spôsobom odporujúcim zákonu.

Navrhovateľ v odvolaní na závery okresného súdu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré viedli ku konštatovaniu neexistencie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prieskume exekučného titulu spôsobom odporujúcim zákonu nijako nereagoval, namietal len nesprávnosť záveru okresného súdu vo vzťahu k zákonným lehotám a ku škode. Keďže však okresný súd neskúmal správnosť postupu exekučného súdu vo vzťahu k nedodržaniu lehôt na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, tohto sa dotkol len okrajovo (a to aj s poukazom na to, že navrhovateľ si rovnaký nárok titulom nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uplatnil v inom konaní vedenom na okresnom súde), nemajú odvolacie námietky navrhovateľa podklad v napadnutom rozhodnutí. Rovnako stavu vecí nezodpovedajúce sú i odvolacie námietky navrhovateľa týkajúce sa záverov okresného súdu vo vzťahu k majetkovej škode a nemajetkovej ujme, keď z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že okresný súd sa škodou a nemajetkovou ujmom nezaoberal, keďže nepovažoval už prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (nesprávny úradný postup) za splnenú. Vo vzťahu k nosnému dôvodu, na ktorom okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, pritom navrhovateľ nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek konkrétnu protiargumentáciu.

Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.